

Parc Natural del
Montseny
Reserva de la Biosfera



2014. Roozhtaa

Plantes exòtiques invasores

Guia d'identificació i substitució en jardineria



**Diputació
Barcelona**

#DibaOberta



Diputació de Girona

Principals plantes exòtiques invasores al Montseny

| Tàxon | Prioritat d'erradicació al Montseny |
|------------------------------------|-------------------------------------|
| <i>Acacia dealbata</i> * | Mitjana |
| <i>Acer negundo</i> | Molt alta |
| <i>Ailanthus altissima</i> * | Molt alta |
| <i>Anredera cordifolia</i> | Alta |
| <i>Broussonetia papyrifera</i> | Mitjana |
| <i>Buddleja davidii</i> * | Alta |
| <i>Coronilla glauca</i> | Mitjana |
| <i>Cortaderia selloana</i> * | Alta |
| <i>Cotoneaster pannosus</i> | Molt alta |
| <i>Cotoneaster</i> sp. | Alta |
| <i>Gleditsia triacanthos</i> | Alta |
| <i>Helianthus tuberosus</i> | Mitjana |
| <i>Hemerocallis fulva</i> | Molt alta |
| <i>Ligustrum lucidum</i> | Alta |
| <i>Lonicera japonica</i> | Molt alta |
| <i>Parthenocyssus quinquefolia</i> | Molt alta |
| <i>Phyllostachys</i> sp. | Mitjana |
| <i>Pittosporum tobira</i> | Alta |
| <i>Pyracantha angustifolia</i> | Alta |
| <i>Robinia pseudoacacia</i> | Mitjana |

*Espècies indicades al RD 630/2013, pel qual es regula el Catàleg espanyol d'espècies exòtiques invasores.

Les espècies exòtiques invasores constitueixen una de les causes principals de pèrdua de la biodiversitat al món, ja sigui per la seva capacitat d'invasió o pel risc de contaminació genètica. A més, ocasionen pèrdues econòmiques molt elevades.

El control o erradicació de les espècies exòtiques invasores és una de les línies de treball prioritàries del Pla de conservació del Parc Natural i Reserva de la Biosfera del Montseny, on s'estableix que l'eficiència de les mesures pel seu control és més efectiva com més aviat es duguin a terme.

La jardineria és considerada una de les fonts principals d'introducció de plantes invasores. La col·laboració dels veïns del Montseny i dels professionals de la jardineria és, per tant, molt important per resoldre o minimitzar l'impacte d'aquesta problemàtica en aquest espai natural protegit.

En la redacció d'aquesta guia s'ha pres com a model la publicació de l'Ajuntament de Barcelona *Què són les plantes invasores?* La llista d'espècies, però, s'ha establert tot considerant les espècies exòtiques d'erradicació prioritària al Parc Natural del Montseny segons el pla de conservació d'aquest espai natural protegit que són emprades habitualment en jardineria.

Afortunadament, només una petita part de les espècies exòtiques arriben a ser invasores. Per això és important tenir clars alguns conceptes:

- Espècie autòctona: espècie que existeix dins la seva àrea de distribució i de dispersió natural.
- Espècie exòtica o al·lòctona: espècies i subespècies introduïdes fora de la seva àrea de distribució i dispersió natural a causa de l'activitat humana (voluntàriament o accidentalment).
- Espècie exòtica invasora: espècie exòtica que s'introdueix o estableix en un ecosistema o hàbitat natural o seminatural, i que és un agent de canvi i amenaça per a la diversitat biològica nativa, a causa del seu comportament invasor o pel risc de contaminació genètica.

Consells per a una jardineria sostenible i per a minimitzar els riscos d'invasió

Proposta de bones pràctiques perquè les persones que tenen cura d'un jardí puguin actuar activament per evitar els impactes de la flora exòtica invasora.

- 1. Plantejar sempre, com a primera opció, l'ús de plantes autòctones.** A més, són les que millor es poden adaptar al nostre clima. És important comprar-les en viviers que garanteixin que la planta prové d'exemplars silvestres del nostre país, i així evitar el risc de contaminació genètica. Si es planten espècies no autòctones, cal evitar qualsevol de les que tinguin potencial invasor. En aquesta guia s'ofereixen alternatives de baix risc per quan no es poden plantar espècies autòctones. Si es fan servir híbrids o varietats estèrils, el risc d'invasió encara és menor.
- 2. Gestionar correctament les restes de jardineria.** Molts dels processos d'invasió tenen l'origen en abocaments incontrolats de restes de jardineria. Cal tractar les restes de podes i materials vegetals per fer compost o transportar-les a les deixalleries municipals.
- 3. Promoure un jardí sostenible.** Un jardí divers i de creixement lent, adaptat a les condicions del medi, és menys vulnerable a les plagues. Aquest plantejament exclou les espècies de creixement ràpid, que presenten més risc com a invasores. A la Mediterrània abunden les plantes aromàtiques, com ara el romaní, la farigola, l'espígol o la sàlvia, molt indicades en aquest sentit. A diferència de les gespes sembrades, les praderies naturals permeten estalviar aigua i plaguicides. Si no són segades amb excessiva freqüència poden ser hàbitats amb una elevada biodiversitat, com ara un gran nombre d'insectes pol·linitzadors (abelles silvestres, papallones, coleòpters, etc.) i fins i tot amb presència d'orquídiades silvestres.
- 4. El jardí i l'entorn.** Dins d'un parc natural, és molt important que els jardins siguin respectuosos amb el paisatge. Per a una millor integració, a més d'utilitzar les mateixes espècies silvestres presents a l'entorn, es poden utilitzar alguns fruiters que s'han plantat al voltant de les masies des de fa segles. És el cas de la noguera, la figuera, la servera, el saüc, la pomera, la perera, etc., que alhora són un recurs alimentari important que afavoreix la biodiversitat del Montseny.

Mimosa (*Acacia dealbata*)

La mimosa és un arbre de fins a 15 metres, amb flors grogues vistoses i ben flairoses.

És originària d'Austràlia però s'ha plantat a zones de clima temperat de tot el món per la seva espectacular floració primerenca. Hi ha una gran tradició a collir rams de mimosa i a plantar-la dins els jardins.

És una planta molt rústega, de baixes exigències edàfiques i capaç de rebrotar amb força després d'un incendi forestal. El foc també afavoreix la germinació de les seves llavors. No suporta, però, les glaçades.

Per la seva rusticitat i capacitat expansiva pot colonitzar els hàbitats naturals amb facilitat i desplaçar la vegetació autòctona. A més, genera substàncies que dificulten el creixement d'altres plantes.

Una vegada ha envaït el medi natural és molt difícil de controlar i erradicar.



2014. Roozliaga
Acacia dealbata

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Prunus avium (cirerer)

Spartium junceum (ginesta)

Espècies exòtiques no invasores

Forsythia x intermedia (forsítia)

Philadelphus coronarius (xeringuilla)

Negundo (*Acer negundo*)

El negundo és un arbre caducifoli de port poc elevat i capçada esclarissada, amb fulles compostes de color verd clar.

Procedeix d'Amèrica del Nord i va ser introduït a Europa a finals del segle XVII per a usos ornamentals. A la península arribà a mitjan segle XIX.

És poc exigent pel que fa a la naturalesa del substrat i tolera bé l'aire contaminat de l'entorn urbà.

Els fruits alats (sàmares) escampen amb gran facilitat les llavors per l'aire o l'aigua.

Interfereix en la regeneració natural dels boscos de ribera que han patit una pertorbació i dificulta el creixement de les espècies nadiues.



Acer negundo

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Acer campestre (auró blanc)

Acer monspessulanum (auró negre)

Fraxinus angustifolia (freixe de fulla petita)

Juglans regia (noguera)

Tilia cordata (til·ler de fulla petita)

Tilia platyphyllos (til·ler de fulla gran)

Espècies exòtiques no invasores

Carya illinoensis (pacaner)

Ailant (*Ailanthus altissima*)

L'ailant és un arbre caducifoli amb grans fulles dividides que fan una pudor característica. Sovint forma rodals compactes de molts exemplars. Es tracta d'una planta dioica (de sexes separats).

Originari de la Xina, s'ha utilitzat com a planta ornamental i per subjectar els talussos de carreteres.

Tolera sòls diversos, és molt resistent a la sequera i a la pol·lució i rebrota amb facilitat després d'un incendi o estassada.

Espècie amb una gran capacitat invasora i de molt difícil erradicació. Les arrels s'escampen superficialment a molts metres de la planta mare i des d'elles surten nombrosos tanyes que creixen ràpidament. Els exemplars femenins produeixen milers de llavors l'any.

Competeix activament amb la vegetació autòctona, en part perquè inhibeix químicament el creixement d'altres plantes.



Ailanthus altissima

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Acer campestre (auró blanc)

Acer monspessulanum (auró negre)

Fraxinus angustifolia (freixe de fulla petita)

Juglans regia (noguera)

Espècies exòtiques no invasores

Carya illinoensis (pacaner)

Bàlsam emparrador (*Anredera cordifolia*)

El nom científic del bàlsam emparrador també és *Boussingaultia cordifolia*.

És una planta enfiladissa perennifòlia de fulles carneses. Les flors són blanques i flairoses, i apareixen en raïms nombrosos que pengen.

Rarament fa llavors i es reproduïx per fragmentació dels tubercles.

Originària d'Amèrica del Sud, és emprada com a planta ornamental en zones de clima mediterrani.

Els seus tubercles es fragmenten i dispersen amb facilitat.

Sovint apareix en abocadors incontrolats de restes de jardineria, des d'on s'expandeix i recobreix la vegetació autòctona de l'entorn, a la qual pot arribar a ofegar.



Anredera cordifolia

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Lonicera implexa (lligabosc)

Rosa sempervirens (gavarrera)

Vinca difformis (vinca)

Vinca major (vinca gran)

Espècies exòtiques no invasores

Parthenocissus henryana

Trachelospermum jasminoides (gessamí estrella)

Wisteria sinensis (glicina)

Morera de paper (*Broussonetia papyrifera*)

La morera de paper és un arbre caducifoli que arriba als 15 metres d'alçada i que sovint forma rodals compactes de molts exemplars. Les fulles són molt variables fins i tot en la mateixa branca: poden ser enteres o profundament lobulades i fan de 7 a 20 centímetres de llarg amb marges finament serrats.

Originària de l'est d'Àsia, es fa servir com a arbre urbà per la seva resistència a la sequera i a la contaminació atmosfèrica i per la seva adaptació a tot tipus de sòl.

La seva fusta és fràgil i es trenca fàcilment, fet que el fa molt vulnerable a les ventades.

S'expandeix amb gran facilitat per rebrotos d'arrel. Aquest fet i la seva rusticitat expliquen el seu èxit invasor.



Broussonetia papyrifera

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Acer campestre (auró blanc)

Juglans regia (noguera)

Quercus ilex (alzina)

Tilia cordata (til·ler de fulla petita)

Tilia platyphyllos (til·ler de fulla gran)

Espècies exòtiques no invasores

Carya illinoensis (pacaner)

Morus nigra (morera negra)

Budleia (*Buddleja davidii*)

La budleia és un arbust caducifoli o semiperennifoli de fins a tres metres d'alçada, amb fulles allargades de color grisenc. Les flors s'agrupen en raïms d'uns 30 centímetres de llarg, solen ser de color violaci i molt aromàtiques, fet que atreu papallones i altres insectes.

Originària de la Xina, va començar a plantar-se a Europa a finals del segle XIX per la seva floració atractiva.

En zones de clima temperat presenta una gran rusticitat, i després d'una estassada rebrota de forma vigorosa.

La manca de depredadors naturals i l'elevada producció de llavors n'han facilitat l'expansió, especialment al llarg dels rius, on pot arribar a créixer densament i impedir el desenvolupament d'altres espècies llenyoses.

Les seves flors allunyen els pol·linitzadors de les plantes autòctones.

Altera el sòl provocant l'acumulació de fòsfor, nitrogen i matèria orgànica.



Buddleja davidii

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Cornus sanguinea (sanguinyol)

Sambucus nigra (saüc)

Vitex agnus-castus (aloc)

Espècies exòtiques no invasores

Syringa vulgaris (lilà)

Carolina (*Coronilla glauca*)

La carolina és un arbust perennifoli de fins a dos metres d'alçada. Té les fulles compostes, molt nombroses, amb flors grogues també abundants. Fa uns llegums petits que són molt lleugers i es dispersen amb facilitat.

Originària de la Mediterrània Oriental, no és, per tant, autòctona de Catalunya. Utilitzada àmpliament en jardineria en zones de clima mediterrani per la seva rusticitat i per la bellesa de la seva floració.

No suporta les glaçades.

Colonitza el medi natural a partir d'abocaments de restes de jardineria, especialment en zones obertes i clarianes forestals.



Coronilla glauca

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Coronilla emerus (coronil·la boscana)

Lavandula stoechas subsp. *stoechas* (cap d'ase)

Sarothamnus scoparius (ginestell)

Spartium junceum (ginesta)

Espècies exòtiques no invasores

Forsythia x intermedia (forsítia)

Philadelphus coronarius (xeringuilla)

Plomalls (*Cortaderia selloana*)

Planta herbàcia robusta que forma tofes. Les fulles són tallants per la presència de cristalls de sílice, fet que les protegeix dels herbívors. Les tiges floríferes són erectes i amb denses panícules blanques de fins a 80 centímetres o més, amb aspecte de plomall.

Originària de la pampa d'Amèrica del Sud, va ser introduïda durant el segle XVIII com a espècie ornamental. Actualment es troba a molts jardins i, fins i tot, com a planta singular en algunes masies.

És força resistent i s'adapta bé a les temperatures extremes o a les sequeres, també rebrota amb gran facilitat després d'un incendi o estassada.

Produeix milers de fruits que s'escampen amb el vent o l'aigua fins a distàncies de diversos quilòmetres.

Els plomalls colonitzen erms, aiguamolls i codolars fluvials amb facilitat, on desplacen les espècies autòctones en formar una coberta vegetal monoespecífica.



Harry Rose
Cortaderia selloana

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Carex pendula (penjolls) (per a llocs humits)

Hyparrhenia hirta (albellatge) (per a llocs secs)

Saccharum ravennae (cesquera)

Cornera làctia (*Cotoneaster lacteus*) Cornera de jardí (*Cotoneaster pannosus*)

Les corneres són arbusts de port discret i fulla perenne o parcialment caduca. Tenen una floració blanca abundant, però sobretot destaquen per les baies vermelles o ataronjades, persistents durant bona part de la tardor i l'hivern.

Les corneres utilitzades en jardineria provenen de la Xina. S'han plantat a molts jardins, sovint per fer tanques vegetals d'un gran valor ornamental.

Les aus es mengen els seus fruits carnosos i poden dispersar-ne les llavors a una gran distància.

Les corneres exòtiques colonitzen matollars i el sotabosc d'alzinars i pinedes, on alteren la composició de l'hàbitat.



Cotoneaster lacteus

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Arbutus unedo (arboç)

Crataegus monogyna (arç blanc)

Phyllyrea media (fals aladern)

Pistacia lentiscus (llentiscle)

Viburnum tinus (marfull)

Espècies exòtiques no invasores

Abelia x grandiflora

Acàcia de tres punxes (*Gleditsia triacanthos*)

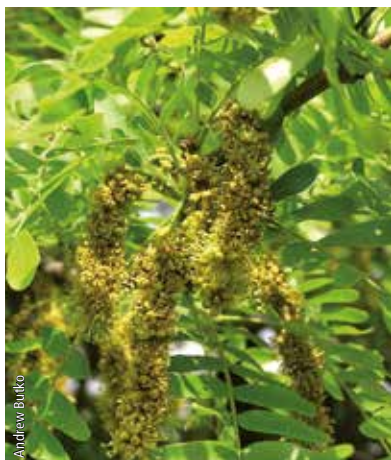
L'acàcia de tres punxes és un arbre caducifoli de fulles dividides. Els trets distintius més característics són les punxes trifurcades, que es troben sobre branques i tronc, i els grans llegums, que poden perdurar bona part de l'hivern.

Originari de l'est d'Amèrica del Nord, és triat sovint per a usos ornamentals.

Creix ràpidament, és resistent a la sequera i a la contaminació, i té una gran capacitat per rebrotar des de les arrels.

S'escampa amb facilitat perquè els llegums secs són molt lleugers i també perquè els herbívors que se n'alimenten dispersen les seves llavors.

Aquesta espècie invasora és especialment competent quan ocupa espais oberts, inclosos espais fluvials, on gràcies al seu ràpid creixement desplaça les espècies arbòries autòctones.



Gleditsia triacanthos

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Acer monspessulanum (auró negre)

Fraxinus angustifolia (freixe de fulla petita)

Quercus ilex (alzina)

Nyàmera (*Helianthus tuberosus*)

És una herba robusta que arriba a fer tres metres d'alçada i que té unes atractives flors grogues que apareixen a finals d'estiu.

La nyàmera era conreada pels indis d'Amèrica del Nord i va arribar a París el 1613. D'allà se'n va difondre el cultiu a tot Europa, on va alimentar milers de persones durant segles, fins que va ser desplaçada per la patata.

Pel que sembla, a les nostres latituds la nyàmera no arriba a madurar mai i es reproduïx bàsicament de forma vegetativa a través dels seus tubercles. Malgrat això, en sòls profunds i humits es desenvolupa de forma molt vigorosa.

Els rius transporten fragments dels seus rizomes, fet que afavoreix l'expansió de l'espècie.

La nyàmera és una espècie de difícil erradicació, que afecta sobretot la vegetació de ribera.



Helianthus tuberosus

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Spartium junceum (ginesta)

Centranthus ruber (herba de Sant Jordi)

Espècies exòtiques no invasores

Helianthus annuus (gira-sol)

Althaea rosea (malva-rosa)

Chrysanthemum sp. (crisantem)

Dahlia sp. (dàlia)

Euryops pectinatus (margarida groga)

Lliri d'un dia (*Hemerocallis fulva*)

Planta herbàcia rizomatosa de fulles amplament linears, quasi totes basals, i flors ataronjades, amb sis tèpals, disposades en una inflorescència bifurcada.

Originari de la Xina, s'ha utilitzat en jardineria i paisatgisme pel color que aporten les seves flors, però també per l'elegància del seu fullam. Aquesta espècie ha contribuït amb diverses característiques als híbrids d'*Hemerocallis* actualment utilitzats en jardineria.

Tolera bé els estius càlids, la manca d'aigua i els sòls pobres en nutrients.

Gràcies als seus rizomes, a partir d'abocaments incontrolats de restes de jardineria, el lliri de dia es propaga per prats i boscos humits, tot recobrint el sòl i alterant els hàbitats naturals.



Hemerocallis fulva

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Calendula arvensis (boixac de camp)

Centranthus ruber (herba de Sant Jordi)

Espècies exòtiques no invasores

Althaea rosea (malva-rosa)

Agapanthus sp. (agapant)

Chrysanthemum sp. (crisantem)

Dahlia sp. (dàlia)

Euryops pectinatus (margarida groga)

Narcissus sp. (narcís)

Troana (*Ligustrum lucidum*)

Arbre petit, de capçada arrodonida i fulles perennes, lluentes i endurides. Les seves flors blanques donen unes baies d'un blau negrós, que són tòxiques per als humans.

Originària de l'Àsia Oriental, la troana ha estat molt utilitzada en jardineria des del segle XIX.

Espècie d'una gran rusticitat, viu en qualsevol tipus de sòl i tolera la sequera i la pol·lució atmosfèrica.

El seu fruit carnós és cobejat per moltes aus, que en disseminen així les llavors.

Pot colonitzar els hàbitats naturals en zones de sòl profund i fondalades, sovint a l'entorn de les fonts on va ser plantada.



Ligustrum lucidum

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Arbutus unedo (arboç)

Quercus ilex (alzina)

Ilex aquifolium (boix grèvol)

Laurus nobilis (llorer)

Espècies exòtiques no invasores

Magnolia grandiflora (magnòlia)

Photinia x fraseri (fotínia)

Lligabosc del Japó (*Lonicera japonica*)

El lligabosc del Japó és una liana molt vigorosa. Té fulles oposades i flors blanques o rosades, d'olor dolça, que surten per parelles.

És una planta nativa de l'est d'Àsia, incloent-hi la Xina, el Japó i Corea. Va ser introduïda al continent europeu a principis del segle XIX per a usos ornamentals i per a recobrir tanques.

Es considera una de les espècies invasores més perjudicials a diversos països d'Amèrica i a Nova Zelanda. Una vegada ha colonitzat un indret, és molt difícil erradicar-la.

S'enfila a arbres i arbustos, i els afebleix. També cobreix ràpidament el sòl i fa recular la vegetació autòctona.

El lligabosc del Japó pot ser abundant en zones de sòl profund i humit; per aquest motiu pot alterar greument els ecosistemes fluvials.



SB Johnny
Lonicera japonica

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Lonicera etrusca (lligabosc etrusc)

Lonicera implexa (lligabosc)

Rosa sempervirens (gavarrera)

Vinca difformis (vinca)

Vinca major (vinca gran)

Espècies exòtiques no invasores

Wisteria sinensis (glicina)

Trachelospermum jasminoides (gessamí estrella)

Vinya verge (*Parthenocissus quinquefolia*)

Liana caducifòlia de fulles compostes, que estan formades per cinc parts o folíols amb el marge dentat. Amb l'arribada de la tardor, adquireixen un color vermell ben viu, per després caure.

La vinya verge prové de la regió est d'Amèrica del Nord. S'ha utilitzat àmpliament en jardineria per la bellesa de les seves fulles i per la facilitat amb què recobreix murs i tanques.

És una planta adaptable que suporta rangs de temperatura amplis i només requereix un sòl profund poc o molt humit. Una vegada ha colonitzat un indret, és molt difícil erradicar-la, atès que rebrota amb gran facilitat.

Competeix per l'espai i la llum amb les espècies autòctones, a les quals supera mercès al seu ràpid creixement.

Al Montseny ocasiona un impacte notable en boscos de ribera i espais fluvials.



Parthenocissus quinquefolia

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Lonicera etrusca (liligabosc etrusc)

Lonicera implexa (liligabosc)

Rosa sempervirens (gavarrera)

Vinca difformis (vinca)

Vinca major (vinca gran)

Espècies exòtiques no invasores

Parthenocissus henryana

Trachelospermum jasminoides (gessamí estrella)

Bambú (*Phyllostachys* sp.)

Phyllostachys és un gènere que inclou moltes espècies i varietats diferents de canyes de bambú.

El bambú és originari de l'Àsia Oriental, on hi ha espècies que s'utilitzen per fer mobles i fins i tot en la construcció. A Catalunya es planta només amb finalitat ornamental i en alineacions per delimitar el terreny.

Resisteixen molt bé les baixes temperatures i rarament es reproduïxen per flors. Colonitzen nous terrenys a través dels seus rizomes i la seva extraordinària vivacitat. La seva velocitat de creixement és molt elevada: pot augmentar fins a un centímetre diari i arribar als 25 metres d'alçada.

El creixement exuberant del bambú provoca el desplaçament de la vegetació autòctona per ocupació física de l'espai.

Representa una amenaça molt greu per a la vegetació de ribera. Sovint s'escampa per torrents i fondals dels jardins on ha estat plantat.



Forest, Kim Starr
Phyllostachys nigra

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Cornus sanguinea (sanguinyol)

Espècies exòtiques no invasores

Syringa vulgaris (lilà)

Photinia x fraseri (fotínia)

Pitòspor (*Pittosporum tobira*)

Arbust baix de fulles perennes amb els marges recaragolats. El pitòspor és una espècie asiàtica plantada a Europa des del segle XIX com a planta ornamental i, sobretot, per fer tanques verdes.

Tolera molt bé la salinitat, rangs amples d'acidesa edàfica, les baixes temperatures, la sequera i els entorns contaminants de les ciutats. La rusticitat és el principal argument per utilitzar aquesta espècie, si bé hi ha alternatives autòctones que ofereixen prestacions iguals o millors.

Els ocells escampen amb facilitat les llavors de pitòspor. Quan es naturalitza competeix amb les espècies autòctones per l'espai, els nutrients i la llum.



Pittosporum tobira

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Arbutus unedo (arboç)

Buxus sempervirens (boix)

Euonymus europaeus (evònim)

Phillyrea angustifolia (aladern de fulla estreta)

Phillyrea media (fals aladern)

Pistacia lentiscus (llentiscle)

Viburnum tinus (marfull)

Piracant (*Pyracantha angustifolia*)

Arbust de port mitjà, fulles estretes i branques amb punxes. Les flors són blanques i produeix un gran nombre de petits fruits de color ataronjat i/o vermell.

Originari del sud-oest de la Xina, el piracant és utilitzat en jardineria amb finalitats ornamentals, justificades sobretot pels seus fruits atractius. També s'utilitza com a tanca vegetal, ja que assoleix una gran densitat i espinescència.

Les baies que fa no són aptes per al consum humà perquè són amargants, però les consumeixen molts ocells.

Les aus escampen les llavors a gran distància dels progenitors.

Els piracants poden colonitzar erms i altres espais oberts al voltant dels jardins on han estat plantats, alterant la composició dels hàbitats naturals.



Pyracantha angustifolia

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Arbutus unedo (arboç)

Berberis vulgaris (coralet)

Crataegus monogyna (arç blanc)

Prunus spinosa (aranyoner)

Viburnum tinus (marfull)

Robínia (*Robinia pseudoacacia*)

Arbre caducifoli que fa entre 10 i 25 metres d'alçada. Les fulles són compostes i al peu hi ha un parell de fortes espines. Té l'escorça clivellada i les flors, flairoses, s'agrupen en raïms, que pengen i són de color blanc. El fruit és un llegum comprimit i pèndul.

Aquesta espècie es va portar d'Amèrica a principis del segle XVII i ha estat cultivada àmpliament amb finalitats ornamentals i, també, per la seva fusta.

Tolera sòls pobres, poc o molt humits. A les arrels té uns nòduls amb bacteris que li permeten captar nitrogen atmosfèric. Creix amb rapidesa i es propaga per llavors però també per rebrots de les arrels.

La robínia colonitza amb facilitat erms i boscos alterats, i es veu afavorida per les estassades.

És especialment conflictiva en els boscos de ribera, on desplaça la flora autòctona i modifica les característiques del sòl.



Robinia pseudoacacia

Alternatives

Espècies autòctones (opció recomanada)

Acer campestre (auró blanc)

Castanea sativa (castanyer)

Fraxinus angustifolia (freixe de fulla petita)

Juglans regia (noguera)

Tilia cordata (til·ler de fulla petita)

Tilia platyphyllos (til·ler de fulla gran)



Decida71

Autors: Andreu Salvat i Jordi Enèriz (Aprèn)
Revisió: Parc Natural i Reserva de la Biosfera del
Montseny (M. Barrachina, N. Vicens, D. Guinart)



Parcs de Catalunya

Xarxa de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona

Parc del Castell de Montesquiu, Espai Natural de les Guilleries-Savassona, Parc Natural del Montseny, Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, Parc del Montnegre i el Corredor, Parc de la Serralada Litoral, Parc de la Serralada de Marina, Parc Natural de la Serra de Collserola, Parc Agrari del Baix Llobregat, Parc del Garraf, Parc d'Olièrdola, Parc del Foix



**Diputació
Barcelona**

**Àrea de Territori
i Sostenibilitat**

Espais Naturals i Medi Ambient
Gerència de Serveis d'Espais Naturals
Comte d'Urgell, 187. 08036 Barcelona
Tel. 934 022 428
xarxaparc@diba.cat · parc.diba.cat

